

MANS AL COLL

Sempre havia pensat que la culpa era meva per anar curta de roba, per mostrar massa pell, per anar provocant pel carrer; això és el que tothom em feia creure, el que m'havien dit una i una altra vegada. Des de llavors no duc texans curts, ni encara que sigui estiu i faci quaranta graus.

Quasi deu anys més tard, encara recordo com els homes em miraven, els insults que uns me deien i els suposats complerts que me deien uns altres, com a vegades els cotxes ralenties el pas per xiular-me; ho recordo tot.

I ara, atrapada a un carreró brut de darrera una biblioteca, mai hagués pensat que això m'arribaria a passar. El senyor de seguretat, al que salud cada dia que venc a estudiar, està a sobre meu, m'ha tirat al terra i ha començat a complimentar-me mentre em mirava amb ulls de depredador, despullant-me al seu cap. M'està grapejant però no puc evitar-ho, no puc mourer-me, no puc xerrar, no tenc el control del meu propi cos. Intent cridar el més fort que puc, però colque cosa m'aufega, i noto les seves mans al voltant del meu coll, apretant tot el que pot. Començ a veure borrós, la llum dels fanals es va fent més tènue, i mentre sent que me'n vaig, escolto, com en un xiuxiuetg, que diu que li encanta veure a les dones agonitzant.

Tanc els ulls i em desmai. El darrer que recordo pensar és que no ha estat cupa meva, mai ho ha estat, no és cupa de com anam vestides, de com actuem, ni de on som de vespre. Mai ha estat cupa nostra.

Khione.